

СТРАНИЦА НА МАЛКИТЪ

ГЛАСЪ БОЖИ

По тѣсния и каменистъ пѣтъ за-
скрибуцахъ коли. Звукътъ отъ ко-
лелетата, удряни о камънитѣ, отек-
ваше далече въ нощната ти-
шина. Селото спѣше. Само сту-
дениятъ планински вѣтрецъ вѣ-
еше въ сухитѣ клони на дър-
ветата. Нощта бѣше мрачна.
Като че ли и самата природа
бѣше мрачна и студена, както
бѣше мрачно и студено въ ду-
шата на Върбанъ — коларя.
Той отиваше въ своето село.
Завръщаше се при своята же-
на и деца. Но това не го радва-
ше. Не трѣпнѣше той при ми-
сълта, че ще види бащината си
кжца, нито, че ще прегърне милитѣ
си деца. Той искаше да бжде въ
голѣмия градъ, въ мръснитѣ и опу-
шени кръчми. Тамъ, всрѣдъ „прия-
тели и приятелки“, той прекара
доста весели вечери. Обаче, свър-
шиха се паритѣ, неговитѣ приятели
го напуснаха и той се видѣ сами-
чекъ съ своята мизерия. Въ тѣзи
дни и късни вечери той бѣше за-
бравилъ семейството си. И едва

сега, когато бѣше оставенъ отъ
всички, си спомни за него. Спомни
си той, че домашнитѣ му нѣматъ

нищо и, може би, гладуватъ. Нѣ-
каква остра болка прониза сърд-
цето му. Като че ли се събуди отъ
кошмаренъ сънъ и се върна къмъ
действителността.

— „Татко, нали ще ми донесешъ
едно голѣмо бонбонче? — чуваше
като на сънъ, сладкия гласъ на де-
тенцето си. Мжка го обвзе. Защо
живѣе? Защо сега нѣмаше ония
пари, които така безразсѣдно про-
пилъ? Струва ли повече да живѣе?